

TELVE

Turkish Society of Canada

A Milestone: Turkish Society of Canada Award

Volume 4, Issue 33

August 2011

Special Days in August:

- August 1, Civic Holiday
- August 30, Victory Day

Inside this issue:

Ersan Çam ile Dağcılık ve Everest Tırmanışı üzerine söyleşi	2 – 10
1 TEMMUZ Kanada Günü Pikniği	11
Advertise Online	11
TURKISH SOCIETY OF CANADA BAYRAM YEMEĞİ	12
TURKISH SOCIETY OF CANADA BAYRAM CELEBRATION	13
Yaman Üzümeri ile Varol Karşloğlu'nun söyleşisi	14- 21
TELVERGI	22
-	23
Asumanca Lezzetler	24

The Turkish Society of Canada (TSC) is a not-for-profit organization that was founded on September 7th 2006. The Turkish Society of Canada Award will be given annually to a continuing undergraduate student with a minimum B (6.00) average, who is going to Turkey on exchange, who has demonstrated community involvement and who demonstrates financial need. This bursary was created as part of TSC's ongoing commitment to promoting awareness, appreciation, and enjoyment of the Turkish cultural experience.

York University intends to select and distribute this award between July and September of each year for the duration of available funding, but retains the right to select and distribute at an alternate time.

The award has now gone live on the York University website.

Visit this site: http://sfs.yorku.ca/services/award_search/ and do a search for Turkish Society of Canada.

Alternately, here is a permanent link to a printable version.
http://sfs.yorku.ca/services/award_search/print.asp?awardID=3804

Ersan Çam ile Dağcılık ve Everest Tırmanışı üzerine söyleşi

Cihat Enbatan (CE): Merhaba Ersan, öncelikle zorlu Everest Tırmanışı seyahatinden döndüğün için ‘Hoşgeldin’ der ve Turkish Society of Canada’nın yayın organı TELVE için söyleşi önerimizi kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Ersan Çam (EÇ): Merhaba Cihat abi (uzun zamana dayalı dostluğumuza dayanarak abi diye hitap edeceğim izninle). Ben de senin şahsında bütün dernek üyelerimize ,yönetim kuruluna merhaba der, beni bu girişiminin en başından beri desteklediğiniz, inandığınız için ayrıca sonsuz teşekkürlerimi , minnettarlığımı iletmek isterim.

CE: Söyleşimize klasik bir soru ile başlamak istiyorum. Dağcılık sporuna ne zaman başladın ve bu güne kadar ne gibi çalışmaların oldu?

EÇ: Üniversite yıllarımda başladım diyebilirim. 1993 yılının baharında öncelikle Kamp ve mağaracılık yapmakla başlayan bu doğa sporları sevdası sonraları sportif kaya tırmanışı , dağ bisikleti , Orientation ile ilgilenmekle devam etti,ve ardından yaz dağcılığı , yüksek irtifa kış dağcılığı ile renklenerek devam etti. Yıldız Teknik Üniversitesi dağcılık klübü ilk ciddi eğitimimi aldığım ve dağlarla tanıştığım,çadırlarda gecelediğim kurumdur. Daha sonra sırası ile DAĞ Doğa Aktiviteleri Grubu ve Zirve dağcılık spor klüplerine üye oldum ve 2.çi etap ve devam eğitimlerimi de buralarda tamamladım.

DAĞ Klübünde geçirdiğim 2 sene boyunca üyelikten, yönetim kurulu üyeliğine kadar yükselip, son olarak ise eğitmen olduktan sonra ayrıldım.İlk başlarda dernek olan DAĞ ın Türkiye Dağcılık Federasyonu nezdinde tanınan bir klüp olması için çalışmalar yürüttüm. Bu 2 klüple beraber ilk ciddi yüksek irtifa tırmanışlarımı da yapmış oldum. Çoğunluğu Niğde Aladağlar silsilesinde olmak üzere bir çok 3700-3900 mt yükseklik aralığındaki sıradağlara yaz ve kış olmak üzere bir çok defa tırmandım. Büyük Demirkazık, Erciyes , Embler, Alaca, Kaldı dağları bunlardan bazıları.Türkiye’deki son yıllarımda, Kanadaya gelmeden önce bireysel veya klüp ile birlikte eskisi kadar yoğun olmasada yine yaz ve kış dağcılığı, trekking yapmaya ve kayak sporu ile ilgilenmeye devam ettim. Ancak maalesef Kanada da British Columbia eyaletinde değilseniz kolay kolay dağlara ulaşmanız ve bu sporu yapmanız mümkün olmuyor.

CE: Everest’e tırmanma fikri nasıl ve ne zaman oluştu?

EÇ: Everest’i görmek, ona tırmanış yapmak dağcılık sporu ile ilgilenen herkesin hayalidir ve de rüyalarını süsler. Everest yüzlerce kez başkaları tarafından tırmanılmış olsada, her tırmanıcı için hep ilk olarak devam edecektir. Her tırmanıcı kendisini aşmak için ve dünyaya onun tepesinden bakabilmek için , o zorlukları göze alacak kadar sevdalı ve tutkuludur.

Ancak çoğu zaman, gerek maddi imkansızlıklardan, gerekse fiziksel ve mental hazırlıkları tamamlayamadıklarından ve de gerekse gerçek tırmanışın çok uzun sürmesi (2 ay) sebebiyle bu hedeften uzaklaşırlar. Hayatın insanlara getirdikleri, onları savurması da cabası. Benim için de hemen hemen 2000 li yılların başından beri bir tutku idi . Bir gün Gebze de balıkayalarda kaya tırmanışı yaparken 10 yıl kadar önce Everest e trekking yapan bir arkadaşımız heyecanlı bir şekilde tecrübelerini anlatıyordu. Everest in 8848 mt lik devasa duvarının önünde durduğunu ve saatlerce ayrılmadığını, hayatında böyle bir büyüklük görmediğini ,nasıl büyülediğini anlatıyordu. İlk defa o zaman ben de kendime oraya gitmeyi istediğimi ve Everest’i görmek istediğimi söylemiştim. Ayrıca bu sporla ilgilendiğinizde bir çok magazin, film ve belgesel izliyorsunuz.Güncel veya tarihi olarak bölgede yapılan ef-

Ersan Çam

“Everest’i görmek, ona tırmanış yapmak dağcılık sporu ile ilgilenen herkesin hayalidir ve de rüyalarını süsler.

Ersan Çam

sanevi tırmanışları, kahramanlık hikayelerini okuyorsunuz ve sonra neden bende orada olmayayım, neden ben de en azından tırmanışçılarla aynı havayı solumayayım ki ve kendi gözlerimle o dağları görmeyeyim ki diyorsunuz..

Böylece istek bir şekilde tutkuya dönüşmüş oldu sanırım. Daha sonraları hep istesemde doğru ani yakalayamamıştım. Ancak geçen yıl bu fikir gerçeğe dönüşebildi. Çalıştığım banka da bir arkadaşımı Everest'e gideceğinden bahsedince onunla beraber gitme fikri ortaya çıktı ve gerçekleşti.

CE: Böyle bir proje için ailen, çevren ve işyerinden ne gibi tepkiler aldın?

EÇ: Öncelikle eşim Şebnem'e ve 7 yaşındaki oğlum E.Alp'e teşekkür etmeliyim. Özellikle eşime, 2.çi çocuğumuzun doğumundan 1 yıl sonra böyle bir etkinliğe gitmeme olanak sağladığı için , beni teşvik edip motive ettiği için minnet borçluyum. Bekarlığında gidemediğim Everest'e , evli iken ve de 2 çocuktan sonra gidebilmem sanırım büyük bir imkan olsa gerek.

İş çevresinden, üst yönetimimizden herhangi bir engel görmedim diyebilirim Hatta ve hatta bu konuda hep övgüler aldık, onore edildik diyebilirim.

Yakın ailem den de herhangi bir engel görmedim. Çılgın olmakla suçlayan bir kaç arkadaşımızı , ve de anneleri saymıyorum zira anneler için bizler her zaman endişelenecekleri küçük çocukları olarak devam ediyoruz bilindiği gibi.

CE: Bu tırmanış için nasıl hazırlandın? Böyle önemli tırmanışların hazırlıkları için neler gerekiyor?

EÇ: Bana göre verimli ve ciddi sayılabilecek bir hazırlıktan geçtim diyebilirim. Aslında gitmeden önce okuduğumuz kadarı ile hiç antrenmansız olarak oraya gidip 15 günde trekking i sorunsuz tamamlayıp başarı ile geri gelenlerin olduğunu biliyorduk.Orada da bunu gördük ancak biz risk almak istemedik. Güzel bir şey ise bu 8 aylık hazırlık sürecine yayılan düzenli antrenmanlar bana eskisi gibi kondisyonlu olma şansı verdi.

Ama merak edenler için söyleyeyim Everest ve etrafındaki bölge fiziksel imkanların zorlandığı, vücudunuzun limitlerine zaman zaman geldiğiniz bir yer o yüzden yapacağımız aktiviteye bağlı olarak her halükarda hazırlıklı gitmekte fayda var.

Bana göre Everest tırmanışı için 3 değişik yöntem/fırsat var. Birincisi bizim gittiğimiz gibi yani trekking yaparak yaklaşık 10 günde dağa ulaşarak ve 3-4 günde de geri dönerek tamamlamak.Maksimum yüksekliği 5545 mt civarında olduğu bu faaliyette yolunuzun üzerinde bir çok fantastik, tarihi geçmiş olan ve dünyanın en büyük dağlarının olduğu Khumbu vadisinden geçiyorsunuz. Tarihi ve erimeye başlayan/başlayacak olan yüz binlerce yıllık buzul alanlarını görüyorsunuz. En sonunda yıllar boyunca başarılı ve başarısız bir çok tırmanışı yapan dağcıların buluşma yeri olan tarihi Everest Ana kampa ve oradan da Kala Patthar zirvesine çıkıyorsunuz. Burası bölgedeki diğer dağları göz önüne alınca bir tepe gibi ancak açık alanda rüzgar ve incelmış oksijen sebebi ile uzun süre kalamıyorsunuz.

Bu tür bir trekking için çok yüksek seviyede fit ve antrenmanlı olmaya gerek yok. Bir çok antrenmanlı insanın sadece yükseklik hastalığından dolayı yarı yoldan döndüğünü gördüm. Ve

“Yakın ailem den de herhangi bir engel görmedim. Çılgın olmakla suçlayan bir kaç arkadaşımızı , ve de anneleri saymıyorum”

aynı zamanda 55 yaşını geçmiş emeklilik günlerini burada değerlendiren bir çok yaşlı çiftin ise 5545 mt lik yüksekliğe kadar sorunsuz çıkabildiğini de gördüm. Bana göre tırmanışın fiziksel olarak kolay geçmesi için daha önce de belirttiğim gibi yolculuğun 7-8 ay öncesinden başlamak sureti ile çok ağır olmasa da düzenli olarak bacak kasları ve nefes acımı için antrenmanların yapılması önemli. Yükseklik hastalığı ise tamamen o an orada vücudunuzun vereceği tepkiye bağlı. 3-4 kez gidip hiç bir şey olmadan dönen bir kişinin , 5.çi kez çıkışında yüksek irtifadan dolayı ciğerlerinde ödem sonucu hayatını kaybettiğini duymuştum.

Bu bahsettiğimiz 1.ci tur seyahatte bazı kişiler ve ekipler 1 hafta daha fazladan bölgede kalıp 6000-6500 aralığındaki bazı tanınmış dağlara da tırmanış yapıp Everest'i daha yukardan ve yakından görme şansı elde ediyorlar. Island Peak , Mera Peak bunlardan bazıları ve bu dağlar için makul bir izin parası, çok az teknik ekipman ve teknik bilgi ile tırmanıp Alpinizm dağcılığı da yapabiliyorsunuz.

2.çi imkan ise biraz daha tecrübeli tırmanışçılar için; Khumbu Icefall u geçmek (Ana kampa tan Camp 1 e ulaşmak için geçilen , apartman boyu kadar derin buzul yarıklarının olduğu bölge ye Khumbu Icefall deniliyor. Everest e zirve sırasında her yıl ölen insandan daha fazlası bu bölgede derin yarıklara düşerek her yıl hayatını kaybetmekte) ve Buzul yarıklarından sonra Camp 2 ve oradan Camp3 e cikmak.

Buzulu geçtikten sonra isteğinize ve vücudunuzun elverdiği ölçüler çerçevesinde ilerleyip 7000 mt den dönülebilir. Camp 4 (South Çöl) civarından 8000 mt lere yaklaşımadan dönmekte fayda olabilir zira Everest de 8000 mt ve yukarısı ölüm bölgesi olarak adlandırılıyor. 8000mt den sonra İnsan beyni ve ciğerleri hızlıca şu topluyor ve akciğer ödemi yanında, aynı zamanda ölümcül beyin ödemi risk ile de karşı karşıya kalınıyor. Aynı derin denizlerde vurgun yemiş dalgıçların durumu gibi bir durum. Oksijen desteği almak bu noktada çok önemli.

Bu tür bir faaliyet için ana kampa tan 3.cu kampa geçildiği için öncelikle 20 ile 30 bin dolarlık ücreti ödemeniz gerekmektedir. Bu ücret neleri kapsıyor dersanız, Nepal hükümeti için izin parası , dağdaki hazır iplerin, alimünyum merdivenlerin kullanılması, taşıyıcı ve tırmanıcı Sherpaların paraları , telsiz ve diğer iletişim ,hava durumu ekipmanlarının kullanımı ve dağda geçirilecek uzun günler/geceler için her tür lojistik ücreti diyebiliriz. Bu parayı sağlamanın yanında , çok iyi bir mental ve fiziksel hazırlık süreci de geçirmeniz gerekmektedir. Trekking den farklı olarak bu tür bir etkinlikte fiziksel kondisyonunuz başarıyı sağlamanızda önemli etken olacaktır.

Buzul yarıkları ve dağcıların bu bölgeyi nasıl geçtiği hakkında bilgi edinmek isterseniz Google da “khumbu icefall” diye arama yaparsanız images veya movies şeklinde bir çok belge ye ulaşabilirsiniz.

3.cü seçenek ise tabiki profesyonel olarak dağcılık sporunu yapan , kendini buna adayanların yaptığı 8848 mt lik Everest'in zirvesine çıkmaktır. Profesyonel demişken, onların arasında bile her 10 tırmanışçıdan ancak ve ancak şanslı olan 9 kişi hayatta kalmakta , 1 kişi hayatını kaybetmektedir. Hayatta kalan her 9 kişiden ise zirveye çıkabilenler bazen 1 elin parmaklarını geçmeyebilir. Bu tür bir etkinlik için Mart-Mayıs arasında en az 2 veya max 2.5 ayınızı o bölgede geçirmeniz gerekmektedir. Yaklaşık olarak 50-60 bin dolara ulaşan ekpedisyon maliyetini sağlamanız gerekmektedir.

Son 1-2 gününüzü alacak olan asıl zirve çıkışı ve geri dönüşünden önce , zirvede geçire-

“Buzulu geçtikten sonra isteğinize ve vücudunuzun elverdiği ölçüler çerçevesinde ilerleyip 7000 mt den dönülebilir.”

ceğiniz 30 dk lik kısa bir an için bir çok defa vücudun alışması için Ana Kamp ile Camp 2 – Camp3 arasında çıkıp inmeniz gerekmektedir. Yani yüksek seviyede fiziksel hazırlık yanında, günlerce çadır içine girip, fırtınalı havanın geçmesini bekleyebilecek kadar , işler tersine sarıldığında metanetinizi koruyacak kadar ve doğru kararlar verebilecek kadar güçlü bir mental yapıya da sahip olmak gerekmektedir. Everest’in klasik Nepal Güney rotası teknik bir zorluk içermiyor olsada yükseklik ve oksijen azlığı başlı başına bir problem.

CE: Everest projesi için içinde bulunduğün ekip kaç kişi idi ve bu ekip nasıl oluştu?

EÇ: Benden hariç 2 kişi daha vardı. Bir kişi Kanada dan diğeri ise Amerika’dan katıldı. Kanadalı arkadaşım daha önce de bahsettiğim gibi çalıştığım işyerinden idi. Bizden başka rehberimiz Santos ve 2 adet de yerel taşıyıcı Sherpa miz bizimle beraber yol aldılar.

CE: Everest Tırmanışı için kendinize ne gibi hedefler koymuştunuz? Yükseklik ve süre açısından amaçlarınız nelerdi?

EÇ: Daha önce bahsettiğim gibi ,bizim seyahatimiz Everest in tepesine yapılan bir tırmanış değildi o yüzden biz 1.çi yolu seçtik. Gitmeden önce bir çok amacımız vardı. Sadece Everest i görmek için o kadar yolu katetmiş olmamak için bazı başka fırsatlardan da yararlanmak istedik. Amaçlarımız arasında mümkün olan en kısa sürede yapabileceğimizin en fazlasını yapıp , kendimizi riske atmadan faaliyeti bitirmektir ve bunu yapabildik. İlerki yıllarda tekrar bu bölgeye gidip yapmayı düşündüğümüz daha farklı ve ciddi tırmanışlar öncesinde gerekli bazı yerel bağlantıları kurmak, işlemlerin ,izinlerin nasıl alındığını görmek başka bir amacımızdı bunu da yerine getirdik.Ayrıca en önemlisi o yükseklikte vücudumuzun tepkisini ve kapasitemizi test etmek de istemiştik onu da görmüş olduk.Yükseklik açısından ise hedeflerimizin biraz altında kaldık ancak yine de bu tür bir faaliyette ulaşması gereken noktalara ulaştık diyebilirim. Baştaki amacımız ana kampı geçip , buzul yarıklarından ilerleyip İleri ana kamp a (Camp-1) ulaşmaktı ancak organizasyonu aracı firma olmadan bütünüyle kendimiz yaptığımız için, bazı bilgiler eksik kalmış oldu. Buzul yarıklarını geçmek için aslında düşündüğümüzden fazla izin parası gerektiğini ve buzul yarıklarının bölgesinden toplamda 1 km varan bir yüksekliği aslında 1-2 haftaya yayılan bir efor ile geçmek gerektiğini farkedip bu hedefimizden vazgeçtik. Onun dışında Kathmandu vadisini , Kathmandu şehrini de görmek görmek ve oradaki 200 yıl öncesinin ilkel yaşantısını da görmek istemiştik , o tecrübeyi de elde ettik , pek hoş olmasada ;)

Ancak ekstra kalan 4 günümüzü Tibet in başkenti Lhaşa yı ve orada Dalai Lama nın doğduğu büyüdüğü tapınağı da görmek istemiştik ancak Tibet artık Çin Hükümeti’nin kontrolünde olduğundan ve eskiden yasak şehir olan Lhaşa ya (bize göre halen yasak şehir) vize almak çok zor olduğundan ondan da vazgeçmek zorunda kaldık.

CE: Tırmanış nasıl gerçekleşti? Bu zorlu serüveni bize ve Telve okurlarına biraz anlatabilir misin?

EÇ: Kathmandu’dan sonra Lukla’ya uçak ile ulaştıktan sonra 2800 metreden başlayan ve 5500 mt civarına kadar defalarca yükselip alçalacağınız uzun bir serüven sizi bekliyor. Her gün ancak toplamda 500-600 mt kadar yükselebiliyorsunuz aksi halde vücut hemen sinyal

vererek yüksekliğe ve basınç değişimine ,oksijen azlığına alışamadığını size belirtiyor. Yolunuz üzerinde bir çok noktada pansiyon tarzı köy evleri –tea house lar var ve temel ihtiyaçları

Yangtze River

“Ayrıca en önemlisi o yükseklikte vücudumuzun tepkisini ve kapasitemizi test etmek de istemiştik ”

Yak

oralardan görebiliyorsunuz. Yukarı çıkışta ve inişte belli köylerde kalmıyor bunlar hep aynı değişmiyor. Özellikle 4000mt ye dek yolu kaybetmeniz olası değil zira her bir 100 mt de bir tırmanıcı, taşıyıcı veya trekking çiyeye rastlıyorsunuz .4000 mt den sonrası için biraz daha dikkat gerekiyor veya bizim yaptığımız gibi bölgeyi bilen ,iyi bağlantıları olan bir rehber alıyorsunuz.

Günlük ortalama 3000-4000 Nepali Rupie harcıyorsunuz (72 Rupie,1 Canadian Dolar'ına eşit) bunun içerisinde yiyecek , kalacak yer, şu ve internet gibi şeyler var.

Rotanın en zorlu yeri 2.ci gün yani Phakding den sonra ulaştığımız Namche Bazaar. Çok dik ve uzun bir yokuşu var bu size alışık olmadığımız bir zorluk veriyor. Ondan sonra 2 gece orada kalıp vücudunuzu yükseklığe alıştırtıyorsunuz. Bu process çok önemli. Acele edenlerin çoğunlukla başarısızlıkla geri döndüklerini gözlerimizle gördük.

Namche Bazaar bölgede gelişmiş en son -yüksek kasaba diyebilebiliriz.3300 mt civarında. Oradan sonra yukarlarda imkanlar daha da kısıtlı hale geliyor. Namche Bazaar ı geçip hemen üstündeki tepeye çıktığınızda şanslı iseniz Everest ile ilk kez tanışma imkanınız oluyor uzaktan da olsa. Çıkış toplamda 10-12 gün sürüyor, ekibe bağlı olarak.3-4 gün ise iniş sürebiliyor. Rota üzerinde 2 noktada özel eğitilmiş batılı doktorlardan oluşan dağcılara-trekking cilere hizmet veren klinikler bulunuyor. En kötüsü çok ileri derecede yükseklik hastalığından etkilenenler için 1800-2000 USD karşılığında helikopterler çağırılıyor. Biz gitmeden önce 150 USD karşılığında özel sağlık sigortası yaptırıp içine de helikopter seçeneğini ekletmiştik.

Rota uzun teknik bir yayarak 50 nin rahatça en önemli dinlemeniz. işareti hergörüldüğünde lığı, aşırı hemen durulgeçirilmeli.

inişli çıkışlı step ler içeriyor, zorluğu yok, zamana yasin üzerinde bir çok kişiçiktıklarını gördük. Ancak kriter vücudunuzu Yüksek irtifa hastalığının hangi bir belirti (aşırı baş ağrısı, nefes dar-yorgunluk, bazen kusma) malı ve 1 gün o yükseklikte Belirtiler geçmiyor ise 300-400 mt aşağı inip orada geceyi geçirmelisiniz. Düzeldiğinizde devam kararı almalı düzelmez ise faaliyeti iptal kararı almalısınız.

Bizim için zor olan hep bu dengeyi korumak ve vücudumuzu dinlemek oldu. Bir yanda orada olduğunu ve çok yakın olduğunu bildiğiniz Everest, Lhotse, Nuptse, Cho Öyü ,Ama Dablam gibi dünya ile yaşıt , meşhur ve devasa dağların sizi bekleğini biliyorsunuz.Oracıklar ama diğer yandan kendinize kalıcı bir zarar da vermek de istemiyorsunuz. Bu ince dengeyi iyi tutturmak gerekiyor.

Benim fotoğraf ve seyahatin detaylarını yayımlayacağım internet sitesi hazır olana dek , bizim bağlı olduğumuz aynı dağcılık klübünden daha önce bölgeye giden ve bizimle aynı güzergah ve planı izleyen arkadaşlarımızın seyahat notlarını bu linkten inceleyebilir , fikir

edinebilirsiniz. <http://kiranc.com/>

“Rotanın en zorlu yeri 2.ci gün yani Phakding den sonra ulaştığımız Namche Bazaar

Tingbouche Manastiry

CE: Karşılaştığımız zorluklar ve engeller nelerdi, aklınıza gelen veya gelmeyen bazı olaylar ve problemler yaşadınız mı?

EÇ: Öncelikle diyebilirimki bölgeye ilk defa gidiyorsanız büyük bir kültür şoku yaşıyorsunuz. Alışık olanlar ve daha önce orada bulunanların çok rahat olduğunu gözlemledim ama ilk kez gidiyorsanız başta çok zor geliyor. Bunun nedenlerine gelince, Büyük dağların ülkesi Nepal e ilk giriş yaptığımız yer başkent Kathmandu. Başkent ismine aldanmamak lazım zira sanırım aklımıza gelebilecek en ücra ,en kötü halli şehirden bile daha kötü durumda. 25 milyonluk bir nüfusu kaldıramayan, gözle görülen bir yoğun hava kirliliği tabakasının olduğu, yerlere devamlı tüküren,pisleten, sokaklarının daracık,karmakarışık ve çöplerle dolu olduğu bir şehir. Tam bir kaos halı. Tarif edilemez bir keşmekeş. Elektrik devamlı suretle ve uzun saatler kesiliyor çünkü onu üretecek bir teknolojileri ve alt yapıları yok. Çok fakir bir ülke, 8000 lik bu büyük dağları olmasa ve dünyadan her yıl onlarca ekip yüzlerce tırmanıcı onbinlerce dolar bırakmasa sanırım çok daha zor durumda olurlardı. Temiz su, hijyen yok. İnsanların bir çoğu her gün hayatlarını ağız maskesi takip hava kirliliğinden korunarak geçiriyor. Arabaların %90 i Suzuki nin en küçük modellerinden. Sokaklara başka bir şey sığmıyor çünkü

Ancak bunca açlık sefalet ve yoksulluğa rağmen hayatımda gördüğüm en uysal, barışçıl ve iç dinginliğe sahip insanlar topluluğu diyebilirim. Polislerin hiç birisi ateşli silah taşımıyor,gerek duymadıklarını söylüyorlar. Kimse kimsenin ekmeğine göz dikmiyor. Turistlere ,tırmanışçılara karşı aşırı saygılı ve korumacı yaklaşıyorlar.

Katmandu bir zamanlar Beatles grubunun, bazı Hollywood sanatçılarının ve 1968 çiçek çocukları kuşağının cennet mekanı , arınma ve nirvanaya ulaşma mekanı olsada artık o eski günlerinden pek eser kalmamış. Halen sokaklarında tırmanış için gelen veya sadece Budizm i yaşamak için veya tembellik için gelip , batı dünyasının tüketim dayatmacı teknolojik yaşantısından kaçan bir çok batılı turiste rastlıyorsunuz ama tipik bir turist şehri değil. Kathmandu da 1 gece kalıp yolumuza devam ettik. 2.çi zor kısım ise yerel bir uçakla Kathmandu dan Lukla kasabasına uçuşta yaşadık (şehir ve dünya ile normal ulaşımın olduğu son kasaba)

Lukla kasabası 2800 mt lik yükseklikte kurulu ancak havalanı pisti çok kısa ve dağın 30 derecelik yamacında bulunuyor. Çok eski Mister No tarzında tek motorlu pirpir uçaklarla oraya ulaşıyorsunuz ve yolculuk biraz ürkütücü.

Daha sonrasındaki zorluklarımız ise dağlık bölgede ve yüksek irtifada olmanın verdiği zorluklar idi. En başta yeterince taze ve uygun fiyatlı yiyecek bulamıyorsunuz. Suyunuzu devamlı kapalı şişelerden almanız lazım yoksa anında İshale yakalanıyorsunuz. Unutmamak gerek, bu insanların herhangi bir lojistik imkanı yok. 2800 mt lik Lukla dan Everest in zirvesine dek olan Khumdu vadisinin her yerine buradaki yerel halk yiyecekten ,suya , temel ihtiyaçlardan lükse kadar herşeyi sırtlarında taşıyarak getiriyorlar. Yukarı doğru her bir ekstra adımınızda yiyecek , içecek ve diğer her şey pahalaniyor doğal olarak. Hijyen halen sorun yukarlarda da. Mutfaklara bakmamak ve yerel halkın yaşayış tarzına bakmamak gerek.Ama hava kirliliği yok.

Onun dışında ishal her trekkingcinin ve tırmanıcının korkulu rüyası. Ben özellikle her tür ihtimale karşı kendimi korumama rağmen, dikkat etmeme rağmen yine de son gün en yüksek irtifamda 5000 mt civarında aşırı ishal ,ateş titreme ile saatlerce uğraşmak zorunda kaldım.

Öyle bir durumda, o yükseklikte basit bir ishal ve ateş bile sizi hareket edemez hale getire-

AmaDablam 6,812 metres (22,349 ft)

“Katmandu bir zamanlar Beatles grubunun, bazı Hollywood sanatçılarının ve 1968 çiçek çocukları kuşağının cennet mekanı”

Kathmandu

bilir.

Onun ötesinde, Nepal bütünüyle inişler ve çıkışlar ülkesi olarak biliniyor. Her gün kilometrelerce yürüyorsunuz tam yükseklik kazanıp iş bitti derken birden bire aşağıya nehir kenarına inip demir asma köprülerden nehri geçip tekrar zorlu tırmanışı yapmanız gerekiyor. Bu dönüş yolunda da sizi rahatsız edebiliyor. En kötü his ise 4000 metreden sonra artık yavaş yavaş yükseklik hastalığının ilk belirtilerini görüyorsunuz. Baş dönmesi, otururken bile nefes nefese kalmanız, ateş ve bazen aşırı halsizlik ile vücut size tepki veriyor. Ama bütün bunlar bu tecrübeyi ilk yaşamanızla da ilgili. Müthemelen 2.çi kez gidildiğinde çok daha rahat hissedeceğimize eminim.

CE: Ulaştığınız en yüksek noktaya Türk Bayrağı'nı ve derneğimizin flamasını çekme şansın oldu mu? Elinde tırmanışla ilgili resim veya video kayıtları var mı?

EÇ: Evet bu şansa erişebildim. Ana kampa kadar taşıyabildim oradan Kala Patthar da ulaşabildiğim kadar yükseğe (Saatimizin Altimetresinin gösterdiği kadarı ile 5200 mt) ulaşmaya çalıştım zira hastalığım son aşamasında yürümeyi bile çok güç hale getirdi. Derneğin Türk ve Kanada bayraklı T-shirt u ile bir çok fotoğraf çekilme şansımız oldu.

Bir çok resim ve video çektik.Sanırım derneğin bir sonraki halka açık buluşmasında bütün bunları sizlerle paylaşma imkanım olacak. O ana dek fotoğraflara erişmek isteyenler veya seyahatle ilgili kişisel soru sormak ,bilgi almak isteyenler bana ersancam@yahoo.com adresinden ulaşabilirler.

CE: Proje bitiminde ve su anda kendini nasıl hissediyorsun? Büyük bir doyunluk, tatmin olma hissi ve kendine güven söz konusudur sanırım. Çünkü hem kendi adına, hem de Türk dağcılarını adına önemli bir projeyi yüzünün aklıyla tamamlamış durumdasın.

EÇ: Elbette bir tatmin duygusu var. Ama asla bu bucket list den bir maddenin üzerinin çizilmesi gibi bir şey değil. Everest dağının benim için büyük anlamı var ve dünyanın o devasa dağlarla çevrili , çok özel ve nevi şahsına münhasır bölgesini görmek bana nasip olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Hayatta çok az kişiye kismet olabilecek bir şey ve ben bunun ilk aşamasını gerçekleştirdim o yüzden çok mutluyum ve kendimle gurur da duyuyorum değilim ama Türkiyenin yetiştirdiği Nasuh Mahruki, Tunç Fındık ve ODTÜ Üniversitesi dağcılarını gibi bazı dağcılarımızın başarılı Everest tırmanışları yanında bizimkisi çok da büyük bir şey değil. Ama ekleyebileceğim başka bir şey ise faaliyet bittikten ve kazasız belasız döndükten sonra çok büyük bir rahatlama hissettiğimdi.

Bunun asıl nedeni sanırım istediğim bir şeyi gerçekleştirmek olsa da, yinede içinde risk barındıran, (yüksek irtifada 9-10 gün geçirmenin riskleri) ve benim gibi 2 çocuğu geride bırakıp Everest'e giden bir babanın başarılı olmasının verdiği bir rahatlama idi sanırım.

CE: Sportif amacın dışında sizin bir de ekip olarak çocuklarda obezite sorununa dikkat çekmek ve yardım fonu toplamak gibi bir amacınız vardı. Bu amaç ne ölçüde gerçekleşti?

EÇ: En başta biz sadece kendi sportif amacımıza odaklanmış idik, Everest i düşünüyorduk.

Açıkçası son 3 aylık süreçte bu yardım kampanyası aklımıza geldi. Bir gün jimnastik salonunda çalışırken obezite sorunu olan küçük bir çocuğun da bizimle beraber salonda

“Elbette bir tatmin duygusu var. Ama asla bu bucket list den bir maddenin üzerinin çizilmesi gibi bir şey değil.”

olduğunu farkettilik. Çocuk çok fazla zorlanıyordu ancak belliki bir hedefi ve hayali vardı o da onu tehdit eden/edecek olan şişmanlıktan kurtulmaktı. O çocuğu öyle görünce bizde birşeyler yapabilir miyiz dedik ve bu sportif faaliyetin bir amacı olsun istedik. Ancak sonraları farkettilik ki böyle bir kampanyanın maksimum başarıya ulaşması için aylar öncesinden organize bir çalışma yürütmek gerekiyor. Ancak diyebilirimki bizde 3 ay içerisinde takdire şayan bir rakam toparlayabildik ve <http://www.childhoodobesityfoundation.ca/> derneğine bunu ilettik. Bu arada sırası gelmişken belirtmekte fayda var, Turkish Society of Canada derneği de bu fona bizim ekibimiz aracılığı ile dolaylı olarak katkıda bulunmuş oldu. Dernek yönetim kuruluna ayrıca teşekkür etmek isterim bu konuda. Umarım bu küçük girişimimiz yardım bekleyen binlerce çocuktan bir kaçına ulaşır ve daha aktif, sağlıklı ve başarılı yeni nesillerin yetişmesinde bizimde küçük bir katkımız olmuş olur.

CE: Bundan sonra dağcılık ile ilgili başka proje ve hedeflerin var mı? Bu spora aktif olarak devam etmeyi düşünüyor musun? Gündeminde başka sporlar da var mı?

EÇ: Dağcılık sporu çok ilginç bir spor. Her seferinde dağda o zorluklarla mücadele ederken lanet okuyorsunuz, bazen kendinize kızılıyorsunuz ve bu son artık daha çıkmayacağım diyorsunuz. Ancak aşağı iner inmez tekrar yukarı çıkacağınız günü sabırsızlıkla bekliyorsunuz. Bu seferde yine böyle oldu. Yukarda 5000 mt üzerinde 3-4 gece daimi olarak oksijen azlığından dolayı uyuyamayınca ve üstüne üstlük ateşli ishale yakalanınca ve Everest in bu kadar çok yakınına gelince kendime demiştim ki “artık yeter Everest ide ziyaret ettin artık bu sondu”. Ancak öyle olmuyor. Sanırım kafamda bir kaç proje daha var onlardan birisi Nepal’e yine gidebilmek ve orada teknik tehlikesi olmayan ama yükseltisi daha fazla yani 6000 mt üzerindeki Island Peak zirvesine çıkmak, onun yanında 5000 mt ye yaklaşan zirvesi ile batı Avrupa kıtasının en yüksek, en görkemli , yine tarihi bir çok zafer ve felaket getiren tırmanışlarla dolu Fransa ve İtalyaya’yı birbirinden ayıran Mont Blanc (Beyaz Dağ) dağına çıkabilmek. Sanırım Kanada da olduğumuzdan dolayı birde British Columbia’da Vancouver deki dağlardan en az 1-2 tanesine de çıkmak isterim imkan oldukça...

Dağcılık sporu yanında ,düzenli olarak antrenman yapmaya, Kaya tırmanış alanlarında ve tırmanış salonlarında sportif kaya tırmanışı yapmaya ,kış aylarında dönmüş şelale ve buzul yamaçlarında önceden döşenmiş ipler yardımı ile teknik buz tırmanışı yapmaya, çocuklarıma tırmanış sporunu sevdirmeye ve Yarış bisikleti ile uzak mesafe sürmeye elimden geldiğince devam ediyorum / edeceğim de.

CE: Dağcılık sporunu gençlere tavsiye ediyor musun? Dağcılık ve diğer sporlar hakkında ve bunları yapmanın kişisel gelişime katkısı konusunda neler söylemek istersin?

EÇ: Öncelikle belirtmem gerekiyorki dağcılık sporu bireysel bir spor. Evet hazırlık aşaması, ekip oluşturmak, organizasyon süreçlerinde bir grubun içindesiniz ancak dağa çıkarken özellikle belli bir yükseklikten sonra dağ ile baş başasınız. Siz ve sadece dağ. O yüzden öz disiplin ve sabır çok önemli. Bana göre dağcılık insanın kişisel gelişimine çok büyük katkılar sağlayan eşsiz bir spor. Bir çok kişinin yapmadığı ,yapamadığı ve ayak basmadığı yerlerde olabilmek, vücudunuzun limitlerini görebilmek, adrenalini damarlarınızda hissetmek çok güzel bir duygu. Ancak bunları demişken yanlış bilgi vermek ve gençlerimizi yersiz yere cesaretlendirmek istemiyorum.

Üzerinde önemle durmamız gereken bir şey var ki o da dağcılık ve her tür tırmanış sporu eğer

doğru ekipman olmaz ise, veya ekipmanı kullanmak için gerekli eğitim olmaz ise AÇIK ve NET olarak risk barındıran bir spor olarak karşımıza çıkar ve istemediğimiz sonuçlar çıkar. Dağa giderken ben ve bugüne dek içinde bulunduğum ekipler hep Ego larımızı şehirde bırakıp dağlara gittik ve eğer doğru zaman ve yerde olmadığımızı hissetti isek şansımızı pekde zorlamadık. Kendimi çoğu kez uzun çaba ve emek sonunda zirvenin 300-400 mt altına gelmişken fırtına veya ÇIĞ düşme riski sebebi ile geri dönme kararı alırken bulmuşumdur. Aşırı ego , kendine güven bu spor dalında pek istediğimiz bir şey değil.

Gençlerimize tavsiyem Kaya tırmanışı ve iç mekan sportif tırmanışları ile bu spora başlamaları. Top Rop tekniği dediğimiz yukardan güvenlik ipi sarkıtılarak ipin tırmanıcının emniyet kemerine geçirilmesi ile %100 güvenlik sağlarken tırmanmanın verdiği özgüven, özgürlük ve başarı hissini de tadilabilecektir. Özellikle çocuklarının daha aktif olmasını, farklı bir spor yapmasını isteyen anne babalar için kaya tırmanış sporu biçilmiş kaftandır zira bu spor gençlere sabırlı olmayı, özgüven aşılarmayı , disiplini öğretecektir. Toronto da bir çok spor salonu indoor rock climbing dersi vermekte ve imkan sağlamakta. Ayrıca bazı ticari klüpler yaz aylarında Milton Rattlesnake conservative alanında veya Bon Echo da gerçek kaya üzerinde tamamı ile güvenli tırmanışlar yaptırılmaktalar.

Ama lütfen ve lütfen güvenliği hiç bir zaman elinizden bırakmayın ve eğitimin çok önemli olduğunu daima aklınızda bulundurun.

CE: Söyleşimizin sonuna yaklaşırken sana son olarak kişisel birşey sormak istiyorum. Sportif olarak ve kişisel olarak hayatta gerçekleştirmek istediğin 3 önemli şey nelerdir?

EÇ: Sportif amaçlar açısından konuşursak eğer sanırım 1.cisi Everest özelinde Nepal-Himalayalar bölgesindeki bu özel ve masif büyüklükteki dağlar silsilesine 2.çi kez yapılacak ziyaret olacaktır. Bunu yapabiliyor olduğumu gördüm bu benim için önemli bir başarı.Umarım devamı gelir ve bu bölgeye daha ciddi bir tırmanış için gidebilirim. Dağcılık anlamında eğer oraya tekrar gidemez isem daha öncede söylediğim gibi sanırım Avrupa'nın en yüksekği Mont Blanc a çıkmayı isterim.

Sanırım ikinci isteğim ve uzun süredir üzerinde düşündüğüm tutkum ise ailemle beraber bir gün Kanada'dan Avrupa'nın herhangi bir şehrine uçup (Muhtemelen Amsterdam veya Brüksel), oradan Karavan kiralayıp Avrupa'yı geze dolaşa katetmek sonra da bizim gurbetçilerimizin 1980-90 li yıllarda çoğunlukla yaptığı gibi Türkiye'ye kara yolu ile ulaşmak olsa gerek.

Üçüncüsü ise klasik bir cevap gibi olacak sanırım ama sağlıklı bir emeklilik geçirmek isterim. İşte bu yüzden şu an tırmanış sporuna ve onun bir ön koşulu olan düzenli antrenman yapmaya kendimi devamlı zorluyorum zira sağlıklı kalabilmemizin en önemli koşullarından birisi düzenli spor yapabilmek.

CE: Verdiğin bilgiler ve bize ipuçları verdiğin hayat felsefen inanıyorum ki gençler için de çok yararlı mesajlar içeriyor. Bu söyleşi için kendim ve Telve okurları adına sana çok teşekkür ediyorum. Gerek spor hayatında, gerekse özel yaşamında başarılar diliyorum.

EÇ: Bana en başından beri destek olduğunuz için, bu fırsatı verip okurlarımızla buluşturduğunuz için asıl ben teşekkür ederim. Spora ve tırmanış sporuna verdiğiniz destek için de ayrıca teşekkürler.

“Ama lütfen ve lütfen güvenliği hiç bir zaman elinizden bırakmayın ve eğitimin çok önemli olduğunu daima aklınızda bulundurun.”

1 TEMMUZ Kanada Günü Pikniği

Cihat Enbatan

Turkish Society of Canada tarafından geleneksel olarak her yıl düzenlenen 1 Temmuz Kanada Günü pikniği bu yıl da güzel bir katılımla ve çok güzel bir havada gerçekleştirildi. Hem Kanada Günü'nü kutlamak, hem de yaklaşan yaz mevsimini karşılamak amacıyla 100 kişinin üzerinde bir grup Toronto, High Park'da toplandı. Dernek üyelerimiz gerek kendi aileleri ve gerekse Türk ve yabancı dostları ile birlikte hem sohbet edip hoşça vakit geçirdiler, hem de her seneki gibi kendi damak tadlarına uygun nefis Türk yemekleri ile bu konudaki özlemlerini de giderdiler.

Döner makinasının çıkardığı teknik sorunlar bile bu konudaki kararlılıklarına engel olamadı ve kısa sürede giderilen bu sorunların akabinde döner makinasından enfes döner kokuları çıkmaya başladı. Salata döner karpuz ikramının dışında isteyenler nefis sobiyet ve baklava çeşitlerinden de tadarak sohbetlerini daha da koyulaştırdılar. Çok sayıda misafirimizi artık bu gelenekselleşen pikniğimizde tekrar aramızda görmekten çok büyük mutluluk duyduk. Yetişkinlerin bol bol sohbet edip, tavla oynadıkları ve çalışma hayatının stresini attıkları bu dostane ortamda çocuklar da gerek oyunlar oynayarak, gerekse havuzda yüzüp serinleyerek gönüllerince güzel bir gün geçirdiler.

ADVERTISE ONLINE WITH TELVE

+1000 Turkish Canadians visit Telve's site every month after it's publish online.

www.turkishcanada.org is the most visited Turkish Community website

Attract the community's attention with your advertisement.

Telve's monthly advertisement rates:

Full page: \$200

Half page: \$100

1/4 page: \$50

Business Card, 1/8 page: \$30

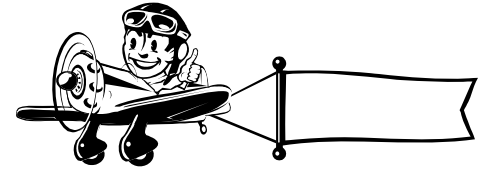
Discounts:

3 months advertisement: 5%

6 months advertisement 10%

1 Year advertisement: 15%

Contact us at info@turkishcanada.org for further information.

TURKISH SOCIETY OF CANADA BAYRAM YEMEĞİ

Turkish Society of Canada tüm toplum üyelerimizi Geleneksel Bayram Yemeği'ne davet ediyor. Gelin 31 Ağustos, 2011 ÇARŞAMBA akşamı Ramazan Bayramı'nın ikinci gününde bayramımızı kutlayalım, sohbet edelim, hediye çekilişimiz ve sürprizlerimizle güzel bir akşam geçirelim.

Adres: Jerusalem Restaurant

4777 Leslie Street North York, ON M2J 2K8

www.jerusalem-restaurant.ca

Tarih : 31 Ağustos, 2011 (CARSAMBA)

Saat : 19.00-23.00 (yemek servisi 19.30-22.00)

10 yas ve alti cocuklar \$15

Üyeler / 18 yaş altı üye olmayan gençler \$20

Üye olmayan yetişkinler / \$25

2 Yaş Altı Ücretsiz

Yerimiz sınırlı olduğundan biletlerinizi tükenmeden almanızı özellikle tavsiye ederiz. Üye indiriminden yararlanmak için bilet almadan önce dernek üyesi olabilir, üyelüğünüz sona erdiyse aidat borcunuzu ödeyerek üyelüğünüzü yenileyebilirsiniz.

Ayrıca bu etkinliğimize sponsor olmak isterseniz, bize info@turkishcanada adresinden ulaşabilirsiniz.

Keyifli bir Ramazan ayı dileğimizle,

Daha detaylı bilgi için aşağıdaki kişileri arayabilirsiniz:

Rüçhan Akkök: (416) 821-2411

Nalan Gökgöz: (416) 414-2049

Cihat Enbatan: (416) 464-1507

Harita için :

<http://maps.google.com/maps?f=q&source=embed&hl=en&geocode=&q=4777+Leslie+St,+Toronto,+ON,+Canada&ll=37.0625,-95.677068&sspn=53.345014,113.818359&ie=UTF8&hq=&hnear=4777+Leslie+St,+Toronto,+Toronto+Division,+Ontario+M2J+2K9,+Canada&ll=43.778538,-79.365345&spn=0.007762,0.013711&z=16>

TURKISH SOCIETY OF CANADA BAYRAM CELEBRATION

The Turkish Society of Canada invites you to the Annual Bayram Dinner!

It's a chance to socialize with friends and family, enjoy delicious food, win prizes, too.

Address: Jerusalem Restaurant

4777 Leslie Street North York, ON M2J 2K8

www.jerusalem-restaurant.ca

Date: Tuesday, August 31st, 2011

Time: 7.00 pm – 11.00 pm (food served between 7:30pm-10.00pm)

Children 10 years and under \$15

Members / Non-member youth (18 and under) \$20

Non member adults \$25

Kids under 2 are free

We have limited seating, so please contact us as soon as possible for your chance to join in the Bayram fun! Also, to take advantage of our Membership discount, we would be happy to complete the membership process for you..

If you would like to sponsor this event, please contact us at info@turkishcanada.org

For further information please contact:

Ruchan Akkok: (416) 821-2411

Nalan Gokgoz: (416) 414-2049

Cihat Enbatan: (416) 464-1507

For map :

<http://maps.google.com/maps?>

[f=q&source=embed&hl=en&geocode=&q=4777+Leslie+St,+Toronto,+ON,+Canada&sll=37.0625,-](http://maps.google.com/maps?f=q&source=embed&hl=en&geocode=&q=4777+Leslie+St,+Toronto,+ON,+Canada&sll=37.0625,-)

[95.677068&ssp=53.345014,113.818359&ie=UTF8&hq=&hnear=4777+Leslie+St,+Toronto,+Toronto+Division,+Ontario+M2J+2K9,+Canada&ll=43.778538,-79.365345&spn=0.007762,0.013711&z=16](http://maps.google.com/maps?f=q&source=embed&hl=en&geocode=&q=4777+Leslie+St,+Toronto,+ON,+Canada&sll=37.0625,-95.677068&ssp=53.345014,113.818359&ie=UTF8&hq=&hnear=4777+Leslie+St,+Toronto,+Toronto+Division,+Ontario+M2J+2K9,+Canada&ll=43.778538,-79.365345&spn=0.007762,0.013711&z=16)

Sincerely,

Turkish Society of Canada

Yaman Üzümeri ile Varol Karşlıoğlu'nun söyleşisi

VK: Turkish Society of Canada'nın yayın organı Telve'nin bu sayısındaki konuğumuz, Kanada Türk Toplumu'nun eski ve en çok tanınan değerli mensuplarından biri olan Sayın Yaman Üzümeri. Yaman Bey, bize ilk günlerden başlayarak anılarınızı ve deneyimlerinizi aktarmaya başlarmısınız? Buyurun, söz sizde.

YÜ: Şimdi geriye dönersek, ben liseyi bitirdikten sonra 1956 senesinde Kanada'ya geldim. Yani 55 senedir buradayım. Ağabeyim buradaydı ve liseyi bitirdikten sonra İnşaat mühendisliği tahsili için "buraya gel" dedi "burada oku." Hiç fazla düşünmeden toplayabildiğimiz kadar pıhlıyı pırtıyı topladık ve buraya yalnız olarak geldim. İlk gelişimin tabi çok güzel anıları var. Bunlardan birtanesi mesela benim aklımda kalan. Toronto Havaalanı idi. Havalalanı o sıralarda bir barakadan ibaretti. Tam manası ile çelikten yapılmış bir havaalanı terminal idi. Ve o terminalin esasında iceriden 3 tane kapı vardı içerden. Fakat bütün o üç kapı tek bir kapıya açılırdı. İçerde üç ama dışarıya çıkış tek bir kapıydı. O günleri hala hatırlarım. Pek tabi o zamandan bu yana Toronto olduğu gibi Toronto Terminali de çok gelişti ve büyüdü. İkinci bir anım Toronto o sıralarda aşağı yukarı 1.4 milyonluk bir şehirdi. Şimdiki rakam 2.6 civarında ve inanır mısınız, o zamanki Toronto ile şu anki Toronto arasındaki farkı anlatabilmek için neredeyse bir kitap yazmak lazım. Mesela Queens Street deki 1957-58 senelerinde yapılan City Hall'un karşısındaki kısım da ki şu anda orada şimdi Sheraton Oteli var. Ki o Şheraton Oteli'nin olduğu yer mesela iki katlı binalardan ibaretti. Sinemalar vardı lokantalar vardı falan ama hepsi o kadar .O sıralarda Nathan Phillips Square yoktu. Yeni belediye binası yapıldığı zaman ki işte benim gelişimden 5-6 sene sonra yapıldı yeni bedlediye binası Nathan Phillips Meydanı'nda o zaman inşa edildi. Toronto çok değişik bir şehirdi . Şu andaki gibi çeşitli milletlerden insanları bulamazdınız. Pazar günleri kiliseler açık olduğu için mecburen sinemalar spor oyunları vs yoktu daha dogrusu yasaktı.

VK: Yani o zaman belki halen şu anda küçük yerlerde gördüğümüz gibi daha rafine daha Anglosakson bir şehir miydi Toronto?

YÜ: Evet aynen. Çok daha Anglosakson bir şehirdi.Fakat bu tabi bilhassa dışardan gelen göçlerden sonra çehresi çok değiştii şehrin.

VK: Siz tabi söze giriyorum arada ama müsade ederseniz siz tabi geldiğinizde öncelikle okumak için geldiniz dolayısı ile bir iş arama sorunu sizin için herhalde öncelikli değildi. İlk geldiğinizde işte okul kaydı ve bununla ilgili konularla mı uğraştınız?

YÜ: Geldikten sonra ben bir sene kadar çalıştım. Okula başlamadan evvel. İşte bunun sebepleri malum. Üniversite masrafları için para biriktirmek ve buraya alışmak idi aşağı yukarı 12 13 ay kadar çalıştım. Toronto ve dışında hatta Canadian National Railways denen bir trenyolu şirketinin yani şu anda CN diye geçiyor. Onlarla beraber trenyolu üzerinde surveying (kadastral keşif) yapıyordum. Geldiğimde İngilizcem lise İngilizcesi idi. Fakat o çalışmam sırasında 12-13 ay devamlı bizim işte dört kişilik bir grubumuz vardı o grupta devamlı olduğum için onların hepsi tabi İngilizce konuşan Kanadalılar. Onlarla sabah akşam beraber olduğum için İngilizcemi üniversiteye

Yaman Üzümeri ile Varol Karşlıoğlu

"Toronto o sıralarda aşağı yukarı 1.4 milyonluk bir şehirdi."

başlayacak kadar ilerlettim. Ve işte bir sene sonra üniversiteye başladım.

VK: Hangi üniversitede okudunuz?

YÜ: Toronto Üniversitesi'nde İnşaat Fakültesi'nde okudum. Bu devir 61'de bitti yani üniversiteden mezun oldum. Mühendis olarak iki sene çalıştıktan sonra askerliğe döndüm Türkiye'ye gelip iki sene askerlik yaptım. Bu arada Bursa'dan bir bayanla hayatımızı birleştirme kararımızı verdik. Ve ondan sonra 63 sonları 64 başları gibi tekrar buraya döndük. Şimdi buraya döndükten sonraki durumda fazla bir değişiklik yoktu. Toronto bıraktığımız gibiydi. O baraka hala duruyordu. Hava meydanında. Ve zaman zaman yavaş yavaş buradaki Türklerle tanışmaya başladık.

VK: İlk tanıştığınız Türkü hatırlıyor musunuz?

YÜ: İlk tanıştığım Türkü hatırlıyorum Allah selamet versin. Hala kendisi buradadır. Ve hala arkadaşlığımız devam eder. Bizim o sıralarda, hemen hemen her gün diyebileceğim kadar, gittigimiz bir kafeterya var idi. Toplam 10 kişiydik. Bütün tanıdığımız daha doğrusu Toronto civarında oturan Türklerin sayısı. Bu idi. Bu 10 kişi haftanın 4 veya 5 günü HoneyDew denen kafeteryada bulurduk. Bu şu anda yok .fakat kafeteryanın bulunduğu bina College ile Yonge st deki köşedeki bir bina idi. Orada buluşur sohbet ederdik kahve çay içerdik. Dertleşirdik. Aşağı yukarı bu bir sene falan devam etti. Enteresan bir anımı anlatayım o sıralarda birbirimiz ile konuşurken dedik ki “ Ya bu memlekette başka Türk yok mu Türk bulamaz mıyız?” vardı yoktu falan derken bir-iki gün sonra bir arkadaş geldi toplantıya. Dedi ki “ ya işte dedi biz Detroit'te bir sürü Türk varmış. Bunlar da vakti zamanında Türkiye'den araba fabrikalarında çalışmak için gelen Türklere oluşmuş bir grup orada varmış Türkler dedi gidin oraya”. Biz biraz evvel bahsettiğim arkadaşla ismi Budak Korol.onunla beraber bir kış günü Detroit'e gittik Türk aramaya.

Google moogle hiç birşey yoktu tabi bilgisayar yoktu hiçbirşey yoktu. Fakat bizim kafamıza dank etti. Detroit'e yaklaştıkça. “ Ya tamam dedik geldik Detroit'e ama nasıl bulcaz buradaki Türkleri” o zaman düşünmeğe başladık.

VK: Arabayla gittiniz herhalde.

YÜ: Evet arabayla benim çok eski içine kar giren herhalde 52-53 model VW kaplumbağa Volkswagenim im vardı. Beş on kuruş para biriktirerek almışım. Aramızda konuşuyoruz. Yonge Street gibi bir caddeleri var Detroit'te dedik ki “Oraya çıkalım belki yanımızdan Türkçe konuşan birisi tesadüfen geçer ve inanır mısınız aşağı yukarı 1 saat orada 5 aşağı 5 yukarı dolaştıktan sonra hakikaten yanımızdan konuşa konuşa 2 tane genç Türk delikanlı geçti.

VK: Bir Cumartesi yahut Pazardı muhtemelen.

YÜ: Galiba Cumartesi idi. Bunları görünce biz Budak bana baktı ben Budak'a baktım. Falan neyse biz hemen döndük arkadaşların yanına gittik. Dedik “ Türkçe konuşuyor-

Yaman Üzümeri

sunuz.” Evet. ““Türksünüz.” “Evet.” durumumuzu anlattık dedik burada türklerin oturduğu bir kahve mahve biryer var mı? “Var. “ dedi tarif etti ve yine kalktık bu kahveyi bulduk. Aşağı yukarı bir evin üst katında, gıcırdayan merdivenlerden çıkarak ve tavla seslerini duyunca “ hah “ dedik” Tam biz bulduk yerimizi.” orada 8-10 tane Türk ile biraraya geldik tabi laf lafi açtı onlar anlattılar, biz anlattık falan gece saat oldu. 4,5 - 5 sabaha karşı dedik “Biz artık kalkalım otelde de bir yer ayırtmıştık şeyde motelde . Gidelim biraz uyuyalım dediğimiz anda o arkadaşlardan bir tanesi dedi “ Sen “ dedi .“ Nerelisin?” ben dedim Niğde doğumluyum ama hayatım Ankara’da geçti.” ”Sen Niğdeli misin?” dedi ve “Senin dedi burda hemşerin var benim seni muhakkak onunla tanıştırmam lazım yoksa aksi takdirde beni arkadaşlıktan red eder”. Dedim ya saat 4,5 sabah. Telefon etti bu arkadaşşa. Eksik olmasın bu bey davet etmiş bizi. Gittiğimizde hanımı da yatağından kaldırmış. Bize inanır mısınız saat 5 de bir rakı sofrası hazırlamış. Pastırmalı

VK: Allah allah bu devirde olmaz bunlar herhalde.

YÜ: İmkânı yok zannetmiyorum yani bütün mesele bizlerin ve onların Türk olması ve benim tesadüfen Niğde’de doğmuş olmam. Onlarla da epeyce oturduk konuştuk falan ondan sonra allaha ısmarladık dedik arıldık. Bu anım benim sonuna kadar unutamayacağım bir anımdır.

VK: İlk tanıştığınız grup oluşturduğunuz türklerin nasıl bir profili vardı ? İşte öğrenci olarak gelmiş insanlar mı yada böyle biraz daha ileri yaşlarda gelenler de var mıydı?

YÜ: Şöyle aramızda ben dahil toplam 3 öğrenciydik arkadaşlardan bir tanesi Ryerson’a gidiyordu ben ve diğer arkadaş ta Toronto Üniversitesi’ne gidiyorduk. Diğerleri burada bir yerlerde çalışan işçi arkadaşlardı. Bir tanesi mesela taksi şöförlüğü yapardı bir tanesi inşaatta çalışıyordu. Böyle bir gruptuk yani 10 kişi.

VK: Memleketten ne şekilde haber alabiliyordunuz?

YÜ: Valla tabi internet falan yoktu. Gazeteler zaman zaman gelirdi. Oradaki kütüphaneye fakat bunlar en azından 15 günlük yahut 3 haftalık gazeteler olurdu. Eee başka bir haberleşme imkanımız yoktu bizim Türkiye ile fakat bunun yanında işte bir parça atlıyoruz ama bir müddet sonra Türk sayısı da arttıkça kulüpler kurulmaya başladı cemiyetler kurulmaya başladı burada.

VK: Sizin bu anlamda ilk hatırladığınız örgütlenme ne idi acaba söyleyebilir misiniz?

YÜ: Benim hatırladığım ilk örgütlenme Turkish Canadian Friendship Association adı altında bir cemiyet kuruldu bu cemiyetin yaptığı çalışmalar işte mümkün olduğu kadar milli günlerimizi kutlayabilmektir. Ve sonra Bloor Street üzerinde Bloor ile Keele civarında bir binanın alt katında bir Kıbrıslı bir arkadaş kahvehane açtı Orada zaman zaman toplanıldı ve bu cemiyetin idare heyeti de o yapının içinde bir odada iki haftada bir 3 haftada bir toplanırdı. .

“Valla tabi internet falan yoktu. Gazeteler zaman zaman gelirdi.”

VK: Biraz işin biraz bu yönlerden de bahseder misiniz. Mesela ilk işinizi ararken ne gibi deneyimler yaşadınız nasıl işe girdiniz?

YÜ: Tabi. İlk döndükten sonra ilk bulduğum iş burada bir statik hesap bürosunda inşaat mühendisi olarak çalışmaya başladım. Bu işi de orada çalışan bir arkadaş vasıtasıyla temin etmiştim.

VK: Yani networking yaptınız.

YÜ: Networking aynen. O zamanlarda da geçerli idi bence şimdi çok çok daha fazla geçerli. Networking hakikaten çok mühim bir olay bunu herkese rahatlıkla iletmek isterim bunu unutmamaları lazım çünkü insanın hayatında her dönemde işe yarıyor.

VK: Bu gerçekten değerli bir tavsiye sadece yeni gelenler ve gelecekler açısından değil epey bir zamandır Kanada'da yaşayanlar içinde geçerli bir husus.

YÜ: Tabi Tabi bunun sonu yok fakat şunu da söylemek isterim ki çalıştığım yerlerde deyim hiçbir zaman kendimi küçük görmedim yani ve hiçbir şekilde de bir dışlayıcı bir hadise ile karşılaşmadım Türk olduğum için. O yüzden bu bana oldukça bir emniyet verdi ve o şekilde ve şimdiye kadar diyebilirim böyle dışlayıcı birtakım sorunlarla şahsen karşılaşmadım arkadaşlarımdan pek çoğu da karşılaşmadı. Muhakkak ben bunu görerek de yaşadım ve hiçbir zaman buradaki Türk arkadaşların yeteneklilikleri burada ihtiyaç olan yeteneklere yetiyordu ve artıyordu bile bizlerin bir insanlarla olan münasebetimiz bizim çok mühim birşey hemen hemen pek çoğumuz Türkiye'de devamlı insanlarla içiçe olduğumuz için adeta bir insan sarrafı haline gelmişizdir. Bu burada çok önemli bir şey leblebiyi leblebiyi anlayan insanlar bizim bunu akıldan çıkarmamak lazım derim.

VK: Vatandaş oluşunuzu ve vatandaşlık törenini hatırlıyor musunuz biraz o anılarınızı aktarabilir misiniz bize.

YÜ: Tabi Vatandaşlığa ben oldukça geç geçtim. Sene galiba 1987 -88 falan o sıralardaydı.

Ve herkesin yaptığı gibi ben de vatandaşlığa geçtim. Yani askere gidip geldikten sonra bu işler oldu. Töreni pek hatırlamıyorum ama hatırladığım kadarı kalabalık bir gruptuk. Eşimde yanımdaydı beraber gittik ant içtik. Böylece hiç olmazsa kağıt üzerinde Kanadalılığımızı tespit ettik.

VK: Peki hayırlı olsun diyelim. Türkiye'ye dönmeyi düşündüğünüz dönemler ya da gelişmeler oldu mu bunlardan bahsetmek ister misiniz?

YÜ: Şimdi şöyle Varol Türkiye'ye kati bir dönüş yapmayı çok ciddi olarak düşünmedim dersem doğru olur. Zaman zaman düşündüm Fakat bu arada çocuklarımız oldu. İki tane bir kız bir erkek. Onlara mümkün olduğu kadar Türk örf ve adetlerini her ana babanın yaptığı gibi bizler de vermeğe çalıştık. Fakat bunun en iyi şeklini ben çocukları fırsat bulabildiğimiz kadar senede bir veya ortalama belki bir buçuk senede bir

Türkiye'ye götürerek kazandırdık. Lisanı da Fakat lisanın haricinde bizce çok daha mühimi örf ve adetleri öğrenmeleri idi çocuklarımızın. Ve bir dereceye kadar, tamamen değil ama bir dereceye kadar muvaffak olduk.

VK: İşte Türkiye'den Kanada'ya gelen Türk göçmenler kavramı belki daha derin bir kavram olmaya başladı Siz bu değişiklikler karşısında nasıl bir tavır aldınız.

YÜ: Varol şöyle. Ben geldikten sonra herkes gibi bir takım sıkıntılar çektim. Benden sonra gelecek olanların aynı sıkıntılara maruz kalmaması için zaman zaman arkadaşlarla oturup konuşurduk. Buraya gelen Türklere ne şekilde yardım edebiliriz. Ve bu bizi biraz evvel bahsettiğim TCFA haricinde bir de sosyal bir grup kurma mecburiyetine bizi itti ve dolayısı ile bundan aşağı yukarı 26-27 sene evvel Turkish Culture and Folklor Society diye bir grup kuruldu.

VK: Evet şimdi mesela bugünkü faaliyetlerinizle karşılaştırdığımız zaman ne benzerlikler ne farklar var. O zaman neler yapıyordunuz?

YÜ: Şimdi o zaman her ne kadar sayımız çok daha az olmasına rağmen oldukça muafakiyetli bir 10-12 sene geçirdik diyebilirim. Mesela, yapılan şimdi yapılmayan faaliyetlerin daha ziyade yani şöyle diyeyim. Yine o zamanlarda 10 Kasım 23 Nisan'dı 29 Ekim'di 30 Ağustos'du falan bu tip milli günlerimiz anılıyordu Fakat bunun da haricinde bir çok başarılı bir tiyatro faaliyetimiz oldu ve ilk defa olarak Kuzey Amerika'da Türkçe tiyatrolar sahneye konuldu.

VK: Çok ilginç ve çok güzel bir şey bu.

YÜ: Evet. Onunda bir sürü tabi hikayeleri var. " Bir Delinin Hatıra Defteri " ile başladık. Onu da başlatan aramızdan şu anda ayrılmış olan arkadaşımız Vladimir Lekovski idi. Onunla başladı bu ilk faaliyetimiz. Ondan sonra " Kanlı Nigar " Hababam Sınıfı, Yedi Kocalı Hürmüz Beyoğlu Beyoğlu gibi 7-8 tane tiyatro eserini burada sahneledik. Bu eserlerde rol alan pek çok arkadaşımız oldu. Mesela rahmetli Bahadır Cıtak, Seyhan Nuyan, Betül ve Osman Baran, Reha ve Elif Uz, rahmetli Zlatka Lekosky, Cengiz Özarı, Sureyya Ögüt, Sait Toprak, Evnur Taran, Gulru Delen, Ahmet Erdoğan, Uğur Melen, Demir Delen, Aşkın Gökhan ve şu anda isimleri aklıma gelmeyen daha bir çok sahne hayatına Toronto'da başlayan arkadaşlar.

VK: Sadece Toronto'da mı başka şehirlere de gittiniz mi?

YÜ: Ağırlık Toronto'daydı. Fakat bunun yanında bir defasında hatta iki defa Ottawa'ya götürdük. Yani onları tabi götürdük diyorum o işte kolay olmuyor. Ne bileyim kamyon kirayıp dekorların onun içine yüklenmesinden tutunda gidilen yerde dekorların tekrar konması falan filan yani tahmin edersiniz kolay olmayan birtakım işlerdi. Fakat herkes seve seve bunu yaptı Bir defasında Detroit'e götürdük. Oradaki Türkler için sahnelendi eser. Fakat Toronto ve civarında herhalde diyebilirim ki yirmiye geçkin eser sahneye kondu. Bunun yanında iki defa Yıldız Kenter'i bir defa da Müşvik Kenter'i buraya getirmiştik.

“Şimdi o zaman her ne kadar sayımız çok daha az olmasına rağmen oldukça muafakiyetli bir 10-12 sene geçirdik diyebilirim”

VK: Kanada'nın ekonomik politik gelişimi ülkede yaşanan değişimler bu açılarından gözlemlerinizi neydi bize neler aktarabilirsiniz.?

YÜ: Varol şimdi şöyle tabi geldiğimiz bundan 55-56 sene evvel Kanada nihayet bir dominyon idi . Dominyonluğun getirdiği küçüklükle hayatını bir şekilde devam ettiriyor-ordu. Fakat geçtiğimiz 15 sene içinde Kanada diyebilirim ki nerdeyse kabuğundan çıktı. Bu çıkışı da bilhassa yapılan politik faaliyetlere bağlıyorum. Trudeau yada Diefenbaker'den başlamak üzere Kanadalıların seçtikleri politikacılar memlekete birşeyler kazandırdı. Bunun en büyük kazancı benim kanaatimce Kanada'yı göçmenlere açması oldu. Göçmenlerin buraya getirdiği bilgi tutum adetler gibi şeyler Kanada'nın oldukça büyük bir hamle yapmasına sebep oldu diyebilirim ben. Yani göçmenlere bağlıyorum Kanada'nın şu andaki durumunu.

VK: Ankara Kitaplığı'na büyük katkı sağlayan kişilerden biri de sizsiniz. Geçmişinden bugününe kadar olan süreçten bahsedebilir misiniz?

YÜ: Şu anda işte evet 10 sene oldu AK ile birlikte çalışıyorum bu da benim biraz evvel bahsettiğim gibi Türklere bir servis verme gayesi ile kurulmuş bir şey. Zaten benim bu mevzudaki fikirlerim şöyle zaman zaman insanlar burada çok cemiyet var parçalanıyoruz falan filan lafları geçer ben öğle düşünmüyorum bence cemiyetler sadece ve sadece cevap verdikleri yahut tatmin etmeğe çalıştıkları grupları tatmin edebilirler ise o zaman ayakta kalırlar, yoksa kalamazlar. Doğal bir eleme ve hiçbir zaman ben buradaki cemiyet sayısı azdır yahut çoktur diye birşey diyemiyorum. Çünkü bunun kıstası yani bunun ölçüsü yok. Az nedir, çok nedir niye çoktur niye azdır bunu en iyisi işte doğal elenme yoluyla bu gerçekleşir.

VK: Kanada Türk Toplumu bugün olması gereken ağırlığa sahip mi?

YÜ: Türk toplumu erişebilmeğe muktedir olduğu seviyeye daha gelmedi.Çünkü hakikaten Türk toplumunun Kanada'ya hem politik bakımdan hem ekonomik bakımdan verebileceği çok şeyler var. Daha biz oraya gelemedik. Bunu derken de bir parça da diğer etnik gruplarla mukayese ederek söylüyorum. Her ne kadar sayılarımız onlardan çok daha az ise de mesela bir İtalyan toplumu yahut bir Yunan toplumu, sayıları çok fazla dolayısı ile de bunlar da sayı fazlalığı politik etkinliğe dönüşüyor nasıl diyeyim politikada çok daha tesirli olmalarını sağlıyor sayıları fazla olduğu müddetçe. Bir de bunu yanında tabi para mevzu var. Bunların ikisi biraraya gelince muktedir olduğumuz yere daha biz gelemedik. Sayımızın azlığında bu bir faktör. İkinci bir faktör dede buraya gelen Türkleri ilk etapta bağlayıcı bir biraraya getirici bir bağın olmaması Mesela bir kilise olayı. Her ne kadar bizim camimiz var ise de camilerin faaliyetlerinikiliselerin fonksiyonları ile mukayese dahi edemeyiz. Kilisesi olan cemaatler ben öyle görüyorum durumu çok daha birlikte beraber olarak bir takım sosyal yada politik uğraşlar verebiliyorlar.

VK: Evet bu da ilginç bir gözlem. Altını çizmek lazım. Dediğiniz gibi bizde caminin fonksiyonu daha dinsel alanda sınırlı kalıyor.

YÜ: Bir de ayrıca Türkiye’de bildiğim kadarı böyle cemiyetlere bağlı olma cemiyet üyesi olma nosyonu kavramı pek yoktu yani. Bilmiyorum yanlış mı düşünüyorum ama mesela ne bileyim bir Rotary Kulüp,Lions üyeliği gibi üyelikler dışında Türklerin öyle bir dernek üyesi olması pek alışıl gelmiş bir şey olmadığı için buradaki cemiyetleri desteklemeleri cemiyetlere sahip çıkmaları çok daha zor oluyor.

VK: Şimdi yine örgütlerden bahsederken. Az önce dergide gördük işte Federasyonun kuruluş bildirgesini. Aşağı yukarı o tarihten yola çıkarsak sanırım 25 yıllık bir süreçten mi bahsediyoruz?

YÜ: O dönemde 6 cemiyet vardı. Buradakiler dışında biri Calgary ötekisi de Ottawa’da idi.

VK: Federasyon kendisinden beklenen fonksiyonları ne ölçüde yerine getiriyor daha nelerin yapılması lazım Bu konuda gözlemlerinizi mutlaka vardır. Paylaşmak ister misiniz?

YÜ: Federasyonun geçtiğimiz 26 senedeki hayatı inişli çıkışlı oldu. Bilhassa bu Ermeni sözde soykırımı ile ilgili Ermenilerin öne sürdükleri tezi yürütmek için federasyon bir zamanlar çok etkili bir şekilde çalıştı derim. Yani etkili olduk mu olmadık mı zannetmiyorum olmadık ama birşeyler yapılmaya çalışıldı. Fakat şu anda federasyon, en büyük problemimiz biraz evvel dediğimiz gibi üyeler derneklere sahip çıkmadıkları gibi dernekler de federasyona maalesef istenilen şekilde sahip çıkamıyorlar. Çünkü federasyon nihayet işte galiba 19 civarında bütün Kanada çevresinde kurulan cemiyetleri temsil eden bir kuruluş yani sen ben o federasyona üye olamıyoruz ancak cemiyetler üye oluyorlar. Fakat o cemiyetlerin de çok iyi bir şekilde ciddi olarak federasyona sahip çıkmaları lazım.

VK: Peki demin işte bir Ermeni konusundan bahsettiniz yani konu deyip geçiyorum sadece. Konunun ne kadar geniş kapsamlı olduğunu hepimiz iyi biliyoruz ve 2015 gibi kritik bir tarihe de yaklaşıyoruz. Mutlaka bu konuda yapılması gereken çok şeyler de var. Bu konuda söylemek isteyecekleriniz olacak mı?

YÜ: Valla Varol evet 2015 senesi yaklaşıyor ve sadece bir kere herşeyden evvel bugün ile o gün arasında Türkiye’yi Türkleri ve bu konuyu deşen bir takım konuşmalar konferanslar verilmesi bence çok faydalı bir şey. Benim kanaatim sadece hayır bu iş olmadı demekten ziyade daha doğrusu onun yanında aynı zamanda da Türklerin Osmanlıların medeniyete neler kattıklarını çok açık bir şekilde ve en ne kadar çok fırsat çıktığı zaman o fırsatları değerlendirerek bizim yapmamız lazım

VK: Şimdi burada görüştüğümüz çok iyi dost olduğumuz pek çok Ermeni aile var.Kanada’nın bu çok kültürlü, barışçı, toleranslı ortamında bu perspektiften bakınca insan bir yönü ile bu sorun çok daha kolay çözülebilmiş gibi görüyor. Halklar arasında zaten bir sorun yok fakat yoluna konulması gereken ciddi bir mesele olduğu da son derece açık işte bu da şu anda yazışmalardan da takip ettiğimiz gibi güzel projeler de var . Türkiye’yi anlatan bir belgesel yapmak gibi falan

YÜ: Evet.

VK: 29 Ekim kutlamalarından da belki birkaç cümle ile bahsetmek istersiniz?

YÜ: Tabi 29 Ekim kutlamaları daha ziyade bir otelde bir balo şeklinde oluyordu oraya konuşmacılar geliyordu. Bazen Ottawa'dan büyükelçinin katıldığı toplantılar oluyordu fakat sayımız oldukça az olduğu için o sıralarda mesela 60-70 kişiyi geçmiyordu bu toplantılar. Şimdiki gibi değil.

VK: Tabi duyuru imkanları da daha sınırlı idi mutlaka.

YÜ: Tabi duyuru ve haberleşme internetsiz idi. Ne kadar çabuk alıştık değil mi internete ve modern haberleşme şekillerine. Mesela şu derginin basılması.. Önce bir nüsha basılır ertesi gün diğerinin basılması için çalışmalar olurdu. Dergiherkese, elle yazılan adreslerineposta ile gönderilirdi ve Kanada'nın her tarafına adresi olan her tarafına bedava olarak giderdi.

VK Sesimiz Dergisi hangi yıllar arasında yayınlandı ve dağıtıldı?

YÜ: Sesimiz Dergisi 82 ile 87 diyeceğim.

VK: İmkanların sınırlı olduğu bir dönemde gösterilen bu çabaların tabi değeri de çok yüksek oluyor. Bütün bunların yani Kanada Türk Toplumu'nun yazılı belleğine geçmesine biz de yardımcı olmak istiyoruz bu röportaj ile

YÜ: Çok güzel bir şey Varol, inşallah güzel bir söyleşi olur olacak bu fakat aynı zamanda sen ve senin gibi yetenekli arkadaşların buradaki Türk Toplumu'nun tarihi ya da tarihçesi ile ilgili ciddi bir çalışma yapması bence çok iyi olur kanaatindeyim.

VK: Dilerim bu röportaj bu tür çabalara bir katkı ya da başlangıç olur.Söyleşimizi şöyle bir soru ile bağlamak istiyorum: Çok kültürlü bir ortamda yaşamının diyaspora da yaşamının aileler ve tabi Türk aileleri açısından getirdiği zorluklar ikilemler konusunda neler söyleyebilirsiniz?

YÜ: Bence son on yılda çocuklarımızın Türkçe konuşması daha tesirli olmaya başladıDış faktörler de önemli evet fakat çocukların daha evvel de bir ara lafını ettim bizce Türkçe mühim fakat Türk örf ve adetleri büyüklere saygı doğruluk çalışkanlık ne bileyim küçükleri sevmek bunları öğretmek bizce Türkçe öğretmekten bir parça daha önemli idi. Dedik lisanı nasıl olsa bir şekilde öğrenirler. Fakat beni mutlu eden şey onları bizim örf ve adetlerimizi benimsemelerine yol açan birtakım fırsatlar verebilmemiz oldu.

VK: Size bu söyleşi için teşekkür ederiz.

YÜ: Ben herşeyden evvel sana teşekkür etmek istiyorum. Böyle bir fırsatı verdiğin için bana.

HOLDİNG ŞİRKETİ VE KURULUŞ AMAÇLARI

Jerry Copuroğlu, TEP, CGA

TELVERGİ

Yıllardır vergi danışmanlığı için bana gelen mükelleflerin kulaktan dolma bilgilerle yanlış bildiği konulardan biri de şirketleşme halinde vergi yükümlülüklerinin hatırı sayılabilir bir miktarda azalacağıdır. Bu durum kısmen doğru olsa da yanlış planlama yapıldığı takdirde harcanan bütün çabaların boşa da gidebileceği bilinmesi gereken konulardan biridir. Bu yazımda bazı konulara ışık tutmayı tasarlıyorum. Kişiyeye özel durumların gözönünde bulundurulması her zamanki gibi uyarım olacaktır.

Kanada'da şirket vergi oranları, kişilere uygulanan vergilere oranla daha düşük olmasına rağmen tüm kazançların hisse sahibi kişiler tarafından şirketten çekilmesi durumunda, bu tutarlar yıl sonunda kişisel oranlarla vergilendirileceği için şirketleşmenin hiçbir fonksiyonu kalmayacaktır. Bir diğer deyimle, tüm kazançlar şirket bünyesinde bırakılacaksa, vergi planlaması açısından şirketleşmek yararlıdır. Bu konuyu daha detaylı olarak kişilerin vergi danışmanlarıyla görüşmesi gerektiğini söyleyip, aslında gözden kaçırılan başka bir konuya değinmek istiyorum.

Şirketleşme anında şirket hisselerini kişi olarak satın alma opsiyonu yerine, bir holding şirketi kurup, hisselerin o şirket aracılığıyla satın alınmasını sağlamak bir başka vergi planlaması yöntemidir. Holding şirketi başka bir şirket hissesine sahip olan bir firmadır bu şirket başka bir şirketin çoğunluk hisselerinin sahibi, aynı zamanda ana şirketi olarak adlandırılır. Genellikle amacı, mal veya hizmetlerin doğrudan doğruya üretimi ve günlük operasyonlarla uğraşmak değildir. Bu holding şirketinin tek amacı, başka bir şirketin hisse senetlerinin çoğunluğuna sahip olmaktır.

Holding şirketleri kurmak için çeşitli nedenler vardır. Bunlar kısa bir süre için ya da uzun vadeli bir planın parçası olarak çalışmak üzere oluşturulmuş olabilir. İş yapmak için kuracağımız şirketin hisselerini şahsen tutma yerine hisse sahibi bir holding şirketi oluşturmak fikrinin daha iyi olup olmadığını, sizin kişisel koşullarınız size en uygun tavsiyeyi verebilecek nitelikteki profesyonellerin, önemli bir şekilde göz önünde bulundurulması gereken bir konudur. Yapacağımız işin doğası, gelir durumu, iş sahibinin yaşadığı eyalet ve yargı bölgesi, iş sahibinin uzun vadeli hedeflerini içerecek bir planlama dikkate alınması gereken faktörlerdir. Ben bu yazıda bazı holding şirketleri ile ilgili avantajları ve dezavantajları ana hatlarıyla açıklamaya çalışacağım.

Avantajları

a) Risk azaltmak

Holding şirketleri, riske maruz kalma olasılığını en aza indirerek ve işletim şirketinin itibarını tüm alacaklılardan uzak, belirli bir mesafede tutarak, iş sahibi çıkarlarını korumak amacıyla yararlı olabilir. Belirli kurallara tabi olmak kaydıyla, işletme şirketinin kazançlarını, yıl sonunda işletim şirketi vergi oranı bazında ödeyerek, holding şirketine vergisiz olarak aktarabilirsiniz. Bunu sağlayarak da işletme sahipleri, işletme şirketi aracılığıyla risk alabilir ve holding şirketine aktarılan mal varlığını bu riskten muaf tutabilirler. Bunun nedeni olarak da holding şirketinin aslında işlem gerçekleştirmemesi ve bu nedenle de risk faktörünü azaltması gösterilebilir. Holding şirketi sadece işletim şirketine yapmış olduğu yatırım ölçüsünde riske maruz kalmaktadır. Bu holding şirketi eğer çalışan işletim şirketine ödünç verirse, bu borç güvenli ve teminatlı bir alacak haline getirilebilir ve bu geri ödenecek borç için holding şirketine öncelik verilebilir.

b) Vergi avantajları

- Holding şirketinin hisse yüzdesine göre, işletim şirketi tarafından holding şirketine ödenen temettü vergiden muaf olabilir.
- Yüksek marjinal vergi oranı olan holding şirketi hissedarlarının temettü vergisinin bir kısmı bu temettüler ödenene kadar ertelenebilir.
- Holding şirketini düşük kurumlar vergisi oranına sahip bir ilde kurmak, dolayısıyla düşük vergi oranlarından yararlanmak mümkün olabilir.

c) Miras ve Servet Planlaması

HOLDİNG ŞİRKETİ VE KURULUŞ AMAÇLARI

Holding Şirketleri yeni nesile servet transferi planlama konusunda yardımcı olabilir. Bir işletme şirketinin hisseleri, bir holding şirketi aracılığıyla genç aile fertlerine transfer edilebilir. Böylelikle ölüm halinde vefat eden kişinin vergi yükümlülüğü dondurularak, kalan aile üyelerine servet transferi servet dondurma yoluyla aktarılabilir .

Dezavantajları

a)Maliyetleri

Holding şirketleri yüksek kuruluş maliyetleri gerektiren ve yıllık muhasebe ve danışmanlık ,yıllık mali tablolar ve kurumlar vergisi beyannameleri hazırlanması da gözönünde bulundurulduğunda külliyetli bir miktarda harcama gerektiren bir vergi planlama aracı olabilir . Hisseleri ve gelecekteki beklentiler önemli bir değerde olmadığı sürece, bir holding şirketinin elde tutulmasının pozitif bir değer olmayabilir.

b)Kısıtlı Vergi Faydaları veya Negatif Vergi Etkileri

- Bir şirketin gerçekleşen herhangi bir maddi kaybı, yalnızca şirket tarafından elde edilen diğer gelirleri dengelemek için kullanılabilir.

- Holding şirketleri 750,000.00 \$ sermaye kazançları indirimi için uygun değildir.

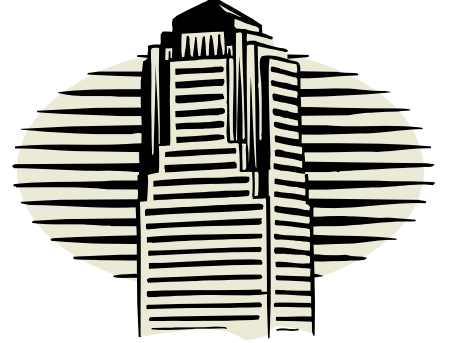
- Bazı durumlarda, belirli koşulların yerine getirilmemesi halinde, bir holding şirketi holding şirketi dağılımları üzerinde herhangi bir kişisel gelir vergisine ek olarak, ek bir vergi uygulanabilir. Böylelikle kişiler holding şirketi tarafından kazanılan gelir için ödenen, kurumlar vergisine ek olarak, ödenecek kişisel vergi hesaplandığında Çifte vergilendirmeye tabi olabilir.

Bir holding şirketi hissedarlarına fonların ödenmesi ile ilgili dogabilecek olumsuz vergi sonuçlarını önlemek için, pay sahiplerine para dağıtımında düşük vergi oranlı yollar düşünülmelidir. İstenmeyen vergi sonuçları azaltmak veya ortadan kaldırmak için, hissedar geri borç ödemeleri ve vergiye tabi temettü (bu temettüler, holding şirketine kurumlar vergisi iadesi sağlayabilir) geri ödeme içerir. Bundan daha başka mekanizmalar içinde bulunduğunuz vergi koşullarına bağlı olarak, mevcut olabilir.

Yerinde vergi tavsiyesi ile holding şirketlerinin, bir vergi tasarrufu ve servet transferi sağlama amaçlı kullanılması, iyi bir planlama ile bu hedeflere ulaşmanız mümkün olabilir. Bir holding şirketi oluşturmak isteyen kişiler öncelikle bir avukat, muhasebeci ve / veya diğer kalifiye profesyonellerden yardım almanız çok önemlidir. Bu profesyoneller, özel durumlar için size yardımcı olacak ve özel bilgi ve tavsiye sağlayacaktır.

Hepinize bol kazançlı ve az vergili günler dileklerimle.

Yasal Uyarı: Yayınlanan köşe yazısı yazarın konuyla ilgili kişisel ve genel görüşleri/ yorumları olup, tüm hakları yazara aittir. Kaynak gösterilse dahi köşe yazısının tamamı özel izin alınmadan kullanılamaz. Ancak alıntılanan köşe yazısının bir bölümü, alıntılanan köşe yazısına aktif link verilerek kullanılabilir.

ASUMANCA LEZZETLER

Hem sağlıklı, hem de lezzetli bir tarif ile geldim bugün “ıspanaklı tavuk sarması“. Ben ıspanak, mantar ve havuç üçlüsü ile denedim, ama bu tarifte seçenekler sonsuz bence. İsterseniz ıspanak-beyaz peynir olabilir ya da taze fesleğen ile hazırlayacağınız pesto sos ve közlenmiş kırmızı biber ile de yapabilirsiniz. Tercih sizin. Deneyen herkesin beğendiği bir tavuk oluyor. Yanında pilav ya da makarna ile servis yapabilirsiniz. Şimdiden afiyet olsun. Asuman Dincer Malzemeler:

- 2 adet derisiz ve kemiksiz tavuk göğsü
- 12 geniş ıspanak yaprağı
- 1 havuç, soyulmuş ve jülyen doğranmış
- 100-150 gr mantar (limonlu suda yumuşayana kadar haşlanmış, dilimlenmiş)
- 1 yumurta
- 2 yk. süt
- Deniz tuzu ve taze çekilmiş karabiber
- 1 bardak galeta unu (seasoned breadcrumbs)
- Kızartmak için; 5-6 yemek kaşığı sıvıyağ

Hazırlanışı;

Küçük bir fırın tepsisini yağlayın. Her tavuk göğsünü enlemesine ortadan ikiye kesin (böylece 4 adet tavuk göğsü olacak ve içinin pişmesi için de tavuklar incelmış olacak) ayrı ayrı, yağlı kağıt arasında incelene kadar dövin.

Uzerlerine biraz tuz ve taze çekilmiş karabiber serpin. Yumurta'yı çırpıp, sütü ekleyin. Tavukları önce yumurtaya, sonra da ekmek kırıntısına bulayın.

Bu işlemi her incelttiğiniz tavuk için tekrarlayın.

Küçük bir sos tenceresine bir miktar su koyup kaynatın. Önce ıspanak yapraklarını atıp 5 saniye bekletin ve çıkarın. Ardından havuçları koyun ve 2 dakika kaynatın. En son limon suyu ekleyip, mantarları yumuşayana kadar haşlayın.

Önce 3 tane ıspanak yaprağını tavuğun üzerine eti tamamen kaplayacak şekilde yayararak yerleştirin. Mantar dilimlerini dizin, üstüne jülyen havuçları yerleştirin ve en kısa kenardan başlayarak sıkıca rulo yapın. Pişirme ipliyle ruloyu 3 cm aralıkla bağlayın ya da kürdan ile tutturun.

Fırını 425F-220C ye ayarlayın.

Teflon tavaya yağı koyun, tavukları ağır ateşte, yavaş yavaş çevirerek kızartın. Her tarafları kızarmıca, yağladığımız tepsiye yerleştirin. 12-14 dk.daha, içlerinin tamamen piştiğinden emin oluncaya kadar, fırında pişirin. Dilimleyerek servis edin.

Misafir gelmeden bir kaç saat önce hazırlayıp buzdolabında tutabilirsiniz, böylece malzemeler iyice birbirine yapışacak. Son dakika pisirmenizi tavsiye ederim.

Afiyet olsun.

Ispanaklı, mantarlı, havuçlu “Tavuk Sarması”

www.arnavutcigeri.blogspot.com

Turkish Society of Canada “Membership Application Form”

Membership Category:

- ( ) Individual member: \$20 (for one year starting signed date)
- ( ) Student / Senior (+ 65): \$10 (f or one year starting signed date)

Member contact info:

Title: Mr. ( ) Mrs. ( ) Miss( ) Ms ( )

Name: _____ Last Name: _____

Occupation: _____

Address: _____

City: _____ Postal code: _____ Province: _____ Country: _____

E-mail: _____ Phone: _____

Preferred type of contact: (please select one)

E-mail: _____ Phone: _____ Mail: _____

Referred by (if Applicable): _____

We have activities for children and youth. Please provide information regarding your children (e.g. name, age):

_____

_____

_____

Please fill in your information. Mail the completed and signed form with your cheque to the address at the bottom of the page. Please make your cheque payable to: Turkish Society of Canada. Thank you!

Turkish Society of Canada, 5100 Erin Mills Parkway, PO Box 53060 Mississauga, ON L5M 5H7

Web: www.turkishcanada.org , E-Mail: info@turkishcanada.org

5100 Erin Mills Parkway
P.O. BOX 53060
Mississauga, ON

E-mail: info@turkishcanada.org
Web: www.turkishcanada.org

*Thank you for your support.
Latest member count is 246 !*

Turkish Society of Canada is a not-for-profit organization that aims to promote and participate in mainstream cultural, civic and social activities in visual arts, performing arts, literacy, music and culinary arts with unique activities.

The Turkish Society of Canada takes an innovative, grass-roots approach to socio-economic development of the community that encourages new comers to socialize and integrate to the daily life. It supports community-based initiatives, collaboration with like-minded organizations and groups in four strategic areas:

1. Business and Community Development;
2. Skills Development;
3. Attracting and retaining youth;
4. Improving access and usage of the community resources.

Calendar of Events

31 August / Bayram Celebration, Dinner

27 November / Annual General Meeting

- **Volunteers for “TELVE”, please contact us at info@turkishcanada.org**
- **Please consider the environment before printing the TELVE**

